

БРАНКО МИЛОРАДОВИЋ

Copyright © Бранко Милорадовић, 2024
Copyright © 2024 овог издања, ЛАГУНА

ЧУВАРИ КРУНЕ
ЦАРА ДУШАНА

Нико није веровао да ће доћи тај дан. Становници средњовековне Србије, баш као и стари Египћани, веровали су да је њихов цар вечан, да је попут божанства на земљи. Веровали су да рај који је створио никада неће проћи. Цар Душан је био поштован и моћан владар и ратник. Управљао је великом државом. Као млади принц извојевао је славне победе, а као цар, проширио је своје територије. Био је витез светлости, визионар и законодавац. Градио је и замкове и манастире. Властела му је била одана. Али ближило се тешко време по његово царство. Предвидео је надолazeћу претњу и упозорио свето Римско царство на опасност од Османске државе. Нису га послушали кад је предлагао крсташки поход на чијем челу би био он као спаситељ Европе.

Припадао је славној владарској лози Немањића. Он једини није проглашен за светог, али је његово царство било веће од свих светих из његове породице. Живот понекад склони велике људе да не би доживели суноврат као награду за своје постојање.

Дворска свита је забринуто стајала око улаза у одаје славног цара. Дворске даме су плакале, а верни витезови забринуто ћутали. Док је славни цар умирао, дворски видари и свештеници бдели су над њим, покушавајући да му помогну. Али кад је схватио да му помоћи нема, изговорио је:

– Позовите Доротеја!

Послуга је одмах извршила заповест. После извесног времена, човек у дугој монашкој мантији уђе у одаје.

– Сви напустите просторију – нареди цар.

Сви су изашли, осим Доротеја.

– Приђи – рече цар.

Доротеј седе на постељу поред цара.

– Ја умирем. Нисам светац и моје путовање је крајње неизвесно. Али желим да царство преживи и васкрсне.

– Преживеће – рече Доротеј. – Оно што си створио нико не може уништити, а ако и уништи, сви су осетили како је живети у твојој држави. Увек ће јој тежити.

– Неће – рече цар. – Велика опасност надолazi. Папа и западни свет нису послушали мој савет. Мисле, далеко је, али греше. Моја ће земља прва страдати, али ће несрећа стићи и до њиховог прага, а онда ће бити касно.

– Отоманско царство – рече Доротеј.

– Да, моћно Отоманско царство. Ја сам једини могао да га зауставим, али добри Бог то не хтеде. Знам да ме зато узима. Ипак се пре смрти морам побринути за нешто. Узми моју круну – изусти цар.

Доротеј са страхопоштовањем приђе и узе у руке круну од злата опасану драгим камењем коју му је цар пружио.

– Ово је круна цара, владара државе која излази на три мора и која је најмоћнија у овом делу света. Погледај шта пише на њеном унутрашњем делу.

Доротеј погледа унутрашњост круне и примети неке симболе.

– Ово писмо не познајем – рече цару.

– То писмо припада небеском царству – одговори цар. – То је тајна.

Доротој се уплаши и испусти круну. Брзо се прекрсти.

– Не бој се – рече цар. – Ти си ми најверније служио. Остала је још једна мисија коју мораш да испуниш своме цару.

– Све што заповедите – покори се Доротеј.

– Сакриј круну. Пренеси је с колена на колено. Стварај нараштаје који ће је чувати као најсветију ствар на Земљи. Створи братство. Изабери људе достојне најсветије мисије, јер доћи ће дан када ће се она открити и када ће невоље проћи. Тада ће она поново засјати и свом народу донети благостање, биће симбол моћи, правде, вере и љубави. После тога мора бити враћена.

– Ко ме враћена, господару? – упита Доротеј.

– Оном ко нам ју је послао кад сам постао цар. На крају времена однеси је на врх пирамиде када звезде буду најближе. Пирамида ће се отворити и вратити је извору. Само је чисто срце може вратити.

Изговоривши ове речи, цар издахну. Монах Доротеј му склопи очи, прекрсти га и над њим изговори молитву. После тога је отворио врата царевих одаја. Сви који су бдели испред, ушли су и уплакани пали на колена крај цареве постеље. Доротеј је с торбом напустио дворац.